Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

12. října 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Článek 6 bod 3 — Pojem ‚vzájemná žaloba' — Návrh založený na bezdůvodném obohacení — Zaplacení částky splatné na základě zrušeného rozhodnutí — Časová působnost"

Ve věci C-185/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud, Slovinsko) ze dne 15. ledna 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 22. dubna 2015, v řízení

Marjan Kostanjevec

proti

F&S Leasing GmbH,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (zpravodaj) a D. Šváby, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za F&S Leasing GmbH M. Rihtarem a B. Potočanem, odvetnika,

— za slovinskou vládu T. Mihelič Žitko, jako zmocněnkyní,

— za španělskou vládu J. García-Valdecasas Dorrego, jako zmocněnkyní,

— za Evropskou komisi M. Wilderspinem a M. Žebrem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 2. června 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: slovinština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 5 bodu 1, čl. 6 bodu 3 a čl. 15 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi M. Kostanjevcem, s bydlištěm ve Slovinsku, a společností F&S Leasing GmbH (dále jen „F&S“), se sídlem v Rakousku, který se týká nesplnění smlouvy o finančním leasingu.

Právní rámec

Unijní právo

3 Z bodu 2 odůvodnění nařízení č. 44/2001 vyplývá, že toto nařízení má v zájmu řádného fungování vnitřního trhu za cíl přijetí „předpis[ů], které umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech […] a zjednodušit formality s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí členskými státy, pro které je toto nařízení závazné“.

4 Body 11 až 13 a bod 15 odůvodnění tohoto nařízení znějí:

„(11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.

(12) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti.

(13) Pokud se týče pojištění, spotřebitelských a pracovních smluv, měla by být slabší strana chráněna pravidly pro určení příslušnosti, která jsou jejím zájmům příznivější než obecná pravidla.

[...]

(15) V zájmu harmonického výkonu spravedlnosti je nezbytné minimalizovat možnost souběžných řízení a zajistit, aby ve dvou členských státech nebyla vydána vzájemně si odporující rozhodnutí. [...]“

5 Pravidla pro určení příslušnosti stanovená uvedeným nařízením se nacházejí v kapitole II tohoto nařízení. Tato kapitola obsahuje zejména oddíl 1, nadepsaný „Obecná ustanovení“, oddíl 2, nadepsaný „Zvláštní příslušnost“, a oddíl 4, nadepsaný „Příslušnost ve věcech spotřebitelských smluv“.

6 Článek 2 odst. 1 nařízení č. 44/2001, který náleží do oddílu 1 uvedené kapitoly, zní takto:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

7 Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení, který se také nachází v tomto oddíle, stanoví:

„Osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly.“

8 Článek 5 uvedeného nařízení, který je součástí oddílu 2 této kapitoly II, stanoví:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována:

1. a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn;
   b) pro účely tohoto ustanovení a pokud nebylo dohodnuto jinak, je místem plnění zmíněného závazku:

      — v případě prodeje zboží místo na území členského státu, kam podle smlouvy zboží bylo nebo mělo být dodáno,

      — v případě poskytování služeb místo na území členského státu, kde služby podle smlouvy byly nebo měly být poskytnuty,
   c) nepoužije-li se písmeno b), použije se písmeno a);

[...]“

9 Podle čl. 6 bodu 3 tohoto nařízení, který je rovněž součástí tohoto oddílu 2, může být osoba, která má bydliště na území některého členského státu, rovněž žalována, „jedná-li se o vzájemnou žalobu, která se týká stejné smlouvy či stejné skutečnosti jako původní žaloba, u soudu, u něhož byla podána původní žaloba“.

10 Článek 15 odst. 1 písm. c) nařízení č. 44/2001, který se nachází v oddíle 4 kapitoly II, stanoví:

„Ve věcech týkajících se smlouvy uzavřené spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, se příslušnost určuje podle tohoto oddílu, aniž jsou dotčeny článek 4 a čl. 5 bod 5,

[...]

c) ve všech ostatních případech, kdy byla smlouva uzavřena s osobou, která provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti v členském státě, na jehož území má spotřebitel bydliště, nebo pokud se jakýmkoli způsobem taková činnost na tento členský stát nebo na několik členských států včetně tohoto členského státu zaměřuje, a smlouva spadá do rozsahu těchto činností.“

11 Článek 16 tohoto nařízení stanoví:

„1. Spotřebitel může podat žalobu proti smluvnímu partnerovi buď u soudů členského státu, na jehož území má tento smluvní partner bydliště, nebo u soudu místa, kde má bydliště spotřebitel.

2. Smluvní partner může podat žalobu proti spotřebiteli pouze u soudů členského státu, na jehož území má spotřebitel bydliště.

3. Tímto článkem není dotčeno právo podat vzájemnou žalobu u soudu, u něhož byla podle tohoto oddílu podána původní žaloba.“

12 Článek 30 uvedeného nařízení zní takto:

„Pro účely tohoto oddílu se okamžikem, kdy bylo zahájeno řízení, rozumí:

1. okamžik, kdy byl u soudu podán návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost, za předpokladu, že žalobce následně neopomene učinit kroky nezbytné k řádnému doručení písemnosti žalovanému, nebo

2. okamžik, kdy je písemnost předána úřadu, který provádí doručení, pokud musí být písemnost před svým podáním soudu doručena žalovanému, za předpokladu, že žalobce následně neopomene učinit kroky nezbytné k řádnému podání písemnosti u soudu.“

13 Článek 66 tohoto nařízení, který náleží do kapitoly VI tohoto nařízení, nadepsané „Přechodná ustanovení“, stanoví:

„1. Toto nařízení se vztahuje pouze na řízení zahájená a veřejné listiny vyhotovené po vstupu tohoto nařízení v platnost.

2. Pokud však bylo řízení zahájeno v členském státě původu přede dnem vstupu tohoto nařízení v platnost, rozhodnutí, která byla vydána po tomto dni, se uznají a vykonají podle kapitoly III,

a) pokud bylo řízení zahájeno v členském státě původu až poté, co Bruselská nebo Luganská úmluva vstoupila v platnost jak v členském státě původu, tak i v dožádaném členském státě;

b) ve všech dalších případech za předpokladu, že soud byl příslušný podle pravidel, která se shodují s pravidly pro určení příslušnosti obsaženými v kapitole II nebo v dohodě uzavřené mezi členským státem původu a dožádaným členským státem, která byla platná v době zahájení řízení.“

Slovinské právo

14 Článek 183 Zakon o pravdnem postopku (občanský soudní řád), který se týká vzájemné žaloby, stanoví:

„Žalovaný může podat vzájemnou žalobu až do skončení projednávání věci v řízení o původní žalobě k témuž soudu:

1) pokud vzájemná žaloba souvisí s původní žalobou nebo

2) lze-li nároky uplatňované původní žalobou a vzájemnou žalobou započíst nebo

3) pokud vzájemná žaloba vyžaduje určení nároku nebo právního vztahu, jehož existence nebo neexistence má celkově nebo částečně vliv na rozhodnutí o původní žalobě.

Vzájemná žaloba nemůže být podána, pokud je k rozhodnutí o vzájemné žalobě věcně příslušný jiný soud nebo pokud je pro rozhodnutí o vzájemné žalobě stanoven jiný druh řízení.

Vzájemná žaloba může být podána, i když o ní musí rozhodnout tentýž soud ve změněném složení.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

15 Společnost F&S, jejíž sídlo je v Rakousku, uzavřela dne 14. ledna 1994, smlouvu o finančním leasingu s M. Kostanjevcem. Jelikož posledně uvedený nezaplatil měsíční splátky splatné na základě této smlouvy, domáhala se F&S dne 26. října 1995 zaplacení částky 16 692,22 eura návrhem na výkon

rozhodnutí, který byl založen na veřejné listině. V souladu s vnitrostátními právními předpisy vedla námitka podaná M. Kostanjevcem proti tomuto návrhu na výkon rozhodnutí k tomu, že se věcí začal zabývat Okrožno sodišče v Ptuju (okresní soud v Ptuji, Slovinsko) a že bylo zahájeno soudní řízení na základě uvedeného návrhu na výkon rozhodnutí.

16 Tento soud rozsudkem ze dne 28. dubna 2004 uložil M. Kostanjevcovi povinnost zaplatit částku ve výši 16 692,22 eura navýšenou o smluvní úroky a náklady řízení.

17 Rozsudkem Višje sodišče v Mariboru (odvolací soud v Mariboru, Slovinsko) ze dne 11. dubna 2006, který zamítl odvolání podané M. Kostanjevcem, nabyl rozsudek soudu prvního stupně ze dne 28. dubna 2004 právní moci a stal se vykonatelným.

18 Marjan Kostanjevec podal proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud, Slovinsko). Než tento soud rozhodl o tomto opravném prostředku, uzavřeli F&S a M. Kostanjevec dne 31. července 2006 mimosoudní smír, kterým se dohodli, že posledně uvedený zaplatí nejpozději do 30. srpna 2006 jistinu, tedy 16 692,22 eura, jakož i náklady řízení a náklady spojené s výkonem rozhodnutí.

19 Předkládající soud zrušil usnesením ze dne 9. července 2008 rozsudek Okrožno sodišče v Ptuju (okresní soud v Ptuji) ze dne 28. dubna 2004, jakož i rozsudek Višje sodišče v Mariboru (odvolací soud v Mariboru) ze dne 11. dubna 2006 a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání.

20 Na základě tohoto vrácení věci podal M. Kostanjevec k Okrožno sodišče v Ptuju (okresní soud v Ptuji) vzájemnou žalobu, kterou se domáhal, aby F&S vrátila částku 18 678,45 eura, která odpovídá částce, kterou zaplatil dne 30. srpna 2006 na základě smíru uzavřeného s touto společností dne 31. července 2006, navýšenou o úroky z prodlení.

21 Okrožno sodišče v Ptuju (okresní soud v Ptuji) opětovně rozhodl a rozsudkem ze dne 4. listopadu 2009 zamítl žalobu společnosti F&S na vrácení částky a vyhověl vzájemné žalobě M. Konstanjevce, jelikož posledně uvedený nezískal věc, která byla předmětem smlouvy o finančním leasingu, takže F&S nesplnila svou smluvní povinnost tuto věc vydat.

22 Společnost F&S podala proti tomuto rozhodnutí odvolání k Višje sodišče v Mariboru (odvolací soud v Mariboru), který rozsudkem ze dne 31. března 2010 rozhodl, že vzájemná žaloba M. Kostanjevce je nepřípustná, jelikož „uplatněné nároky jsou v takovém vztahu vzájemné závislosti, že se vzájemně vylučují“. Tento soud však měl za to, že slovinské soudy jsou příslušné podle čl. 15 odst. 1 písm. b) nařízení č. 44/2001.

23 Posledně uvedený rozsudek, na jehož základě nabyl rozsudek prvního stupně právní moci, byl opětovně předmětem kasačního opravného prostředku před předkládajícím soudem, který se týká otázky příslušnosti slovinských soudů k rozhodnutí o vzájemné žalobě. Společnost F&S se domnívá, že nejsou splněny podmínky nutné pro podání vzájemné žaloby ani pro použití pravidel vztahujících na spory týkající se spotřebitelských smluv, protože dotčený spor v původním řízení nevyplývá ze smlouvy o finančním leasingu nebo spotřebitelské smlouvy, nýbrž se týká žaloby založené na bezdůvodném obohacení.

24 Za těchto okolností se Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být pojem ‚vzájemná žaloba‘ ve smyslu čl. 6 bodu 3 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i návrh podaný jako vzájemná žaloba podle vnitrostátního práva poté, co byl v řízení o kasačním opravném prostředku zrušen pravomocný a vykonatelný rozsudek, jenž byl

vydán v řízení o původní žalobě žalovaného, a tatáž věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání, ale navrhovatel se ve své vzájemné žalobě založené na bezdůvodném obohacení domáhá vrácení částky, kterou byl povinen zaplatit na základě zrušeného rozsudku?

2) Musí být pojem ‚věci týkající se smlouvy uzavřené spotřebitelem' uvedený v čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i případ, kdy spotřebitel podá návrh, kterým uplatňuje nárok založený na bezdůvodném obohacení, jako vzájemnou žalobu podle vnitrostátního práva v souvislosti s původní žalobou, která se však týká věci související se smlouvou uzavřenou spotřebitelem v souladu s uvedeným ustanovením nařízení č. 44/2001, a kterým se navrhovatel – spotřebitel – domáhá vrácení částky, již byl povinen zaplatit na základě rozsudku (následně) zrušeného, jenž byl vydán v řízení o původní žalobě žalované, a tedy vrácení částky vyplývající z věci týkající se smlouvy uzavřené spotřebitelem?

3) Pokud ve výše uvedeném případě není možné založit příslušnost na pravidlech týkajících se příslušnosti k rozhodování o vzájemné žalobě ani na pravidlech týkajících se příslušnosti ve věcech spotřebitelských smluv,
   a) musí být pojem ‚pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy' podle čl. 5 bodu 1 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i návrh, v rámci kterého spotřebitel uplatňuje nárok založený na bezdůvodném obohacení, který je však podán jako vzájemná žaloba podle vnitrostátního práva v návaznosti na původní žalobu žalovaného, která se týká smluvního vztahu mezi stranami, kde však předmětem žaloby založené na bezdůvodném obohacení je vrácení částky, kterou byl navrhovatel povinen zaplatit na základě rozsudku (následně) zrušeného, jenž byl vydán v řízení o původní žalobě žalovaného, a tedy vrácení částky vyplývající ze sporu, jehož předmět tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy;

   a pokud je možné odpovědět na předchozí otázku kladně:
   b) musí být ve výše uvedeném případě příslušnost podle místa plnění ve smyslu čl. 5 bodu 1 nařízení č. 44/2001 přezkoumána na základě pravidel týkajících se plnění závazků vyplývajících ze žaloby založené na bezdůvodném obohacení?"

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

25 Evropská komise v písemném vyjádření zpochybňuje přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Připomíná, že podle čl. 66 odst. 1 nařízení č. 44/2001 se ustanovení tohoto nařízení vztahují pouze na řízení zahájená po vstupu tohoto nařízení v platnost. V případě Slovinské republiky jsou tedy tato ustanovení použitelná na území tohoto členského státu teprve po přistoupení k Evropské unii, tj. od 1. května 2004.

26 Komise tvrdí, že kdyby řízení probíhající v původním sporu mělo být považováno za pokračování žaloby podané v návaznosti na návrh na výkon rozhodnutí, který podala F&S dne 26. října 1995, vrátilo by se zjevně do data před vstupem nařízení č. 44/2001 v platnost ve Slovinsku. Toto nařízení lze použít pouze v případě, kdy žaloba M. Kostanjevce na náhradu částky, kterou zaplatil na základě smíru, jejž uzavřel se společností F&S dne 31. července 2006 na základě následně zrušeného rozsudku, představuje jako taková „řízení" ve smyslu čl. 66 odst. 1 nařízení č. 44/2001.

27 Jak přitom uvedla generální advokátka v bodě 34 svého stanoviska, návrh na zaplacení částky, který byl podán v rámci nového přezkumu původní žaloby v důsledku zrušení pravomocného rozhodnutí, k němuž vedla tato žaloba, musí být považován za „řízení" ve smyslu čl. 66 odst. 1 nařízení č. 44/2001.

28 I když se řešení přijatá vnitrostátním právem členských států mohou lišit podle způsobů provedení zásady věci pravomocně rozsouzené, skutečnost, že podle relevantních vnitrostátních procesních pravidel takové rozhodnutí nabylo právní moci, je dostatečná k přijetí závěru, že pozdější žaloba, jejímž předmětem je uplatnění nároku založeného na bezdůvodném obohacení proti druhé straně před soudem, spadá do pojmu „řízení“ ve smyslu tohoto ustanovení.

29 Co se dále týče časové působnosti nařízení č. 44/2001 ve věci v původním řízení, ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že všechny otázky položené na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají žaloby založené na bezdůvodném obohacení, kterou podal M. Kostanjevec v roce 2008, takže taková žaloba spadá do časové působnosti nařízení č. 44/2001.

30 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K předběžným otázkám

K první otázce

31 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 bod 3 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že soud určený tímto ustanovením v oblasti vzájemných žalob je příslušný k rozhodnutí o takové žalobě, jejímž předmětem je vrácení částky z titulu bezdůvodného obohacení odpovídající částce, která byla dohodnuta v rámci mimosoudního urovnání sporu, pokud je tato žaloba podána v rámci nového soudního řízení mezi týmiž účastníky řízení v návaznosti na zrušení rozhodnutí, k němuž vedla původní žaloba mezi těmito účastníky řízení a jehož výkon vedl k tomuto mimosoudnímu urovnání sporu.

32 V tomto ohledu je jednak třeba připomenout, že v bodě 12 rozsudku ze dne 13. července 1995, Danværn Production (C-341/93, EU:C:1995:239), již Soudní dvůr vyložil pojem „vzájemná žaloba“ ve smyslu čl. 6 bodu 3 nařízení č. 44/2001 tak, že jde o samostatný návrh, jehož předmětem je uložení povinnosti žalobci a případně se jím požaduje i vyšší částka, než je částka požadovaná žalobcem, a lze v něm pokračovat i v případě, že je návrh žalobce zamítnut.

33 Jak uvedla generální advokátka v bodě 39 svého stanoviska, předmětem vzájemné žaloby proto musí být návrh, který lze oddělit od návrhu žalobce a který směřuje k vydání samostatného rozsudku.

34 Za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, představuje návrh na vrácení částky zaplacené v rámci výkonu původního rozhodnutí před tím, než bylo toto rozhodnutí zrušeno, samostatný návrh leasingového nájemce, jehož cílem je samostatné určení, že leasingový pronajímatel je mu povinen vrátit částku, která mu byla neoprávněně zaplacena. Takový návrh tedy nepředstavuje pouhý prostředek obrany proti žalobě na zaplacení podané protistranou.

35 Článek 6 bod 3 nařízení č. 44/2001 kromě toho vyžaduje, aby se vzájemná žaloba týkala „stejné smlouvy či stejné skutečnosti jako původní žaloba“.

36 Jak uvedla generální advokátka v bodě 43 svého stanoviska, tento pojem je třeba vykládat autonomně s ohledem na cíle nařízení č. 44/2001.

37 V tomto ohledu je třeba uvést, že v zájmu řádného výkonu spravedlnosti je účelem zvláštní soudní příslušnosti pro vzájemnou žalobu umožnit účastníkům řízení, aby bylo o všech jejich vzájemných nárocích, které mají společný původ, rozhodnuto v témže řízení před týmž soudem. Je tak zabráněno nadbytečným a opakovaným řízením.

38 Za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, musí být vzájemná žaloba na vrácení částky na základě bezdůvodného obohacení považována za návrh vyplývající ze smlouvy o finančním leasingu, na jejímž základě byla podána původní žaloba leasingového pronajímatele. K údajnému obohacení ve výši částky zaplacené při výkonu mezitím zrušeného rozsudku by totiž bez uvedené smlouvy nedošlo.

39 Je tedy třeba mít za to, že za takových okolností vzájemná žaloba na vrácení částky, kterou se uplatňuje nárok z bezdůvodného obohacení, vyplývá ve smyslu čl. 6 bodu 3 nařízení č. 44/2001 ze smlouvy o finančním leasingu, která byla uzavřena mezi účastníky původního řízení.

40 Vzhledem k výše uvedenému je třeba odpovědět na první otázku tak, že čl. 6 bod 3 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že soud určený tímto ustanovením v oblasti vzájemných žalob je příslušný k rozhodnutí o takové žalobě, jejímž předmětem je vrácení částky z titulu bezdůvodného obohacení odpovídající částce, která byla dohodnuta v rámci mimosoudního urovnání sporu, pokud je tato žaloba podána v rámci nového soudního řízení mezi týmiž účastníky řízení v návaznosti na zrušení rozhodnutí, k němuž vedla původní žaloba mezi těmito účastníky řízení a jehož výkon vedl k tomuto mimosoudnímu urovnání sporu.

Ke druhé a třetí otázce

41 Vzhledem k tomu, že v souladu s odpovědí na první otázku je soud určený podle čl. 6 bodu 3 nařízení č. 44/2001 v oblasti vzájemných žalob příslušný za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, a jelikož tato odpověď umožňuje předkládajícímu soudu stanovit soudní příslušnost, není třeba odpovědět na druhou a třetí otázku.

K nákladům řízení

42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 6 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že soud určený tímto ustanovením v oblasti vzájemných žalob je příslušný k rozhodnutí o takové žalobě, jejímž předmětem je vrácení částky z titulu bezdůvodného obohacení odpovídající částce, která byla dohodnuta v rámci mimosoudního urovnání sporu, pokud je tato žaloba podána v rámci nového soudního řízení mezi týmiž účastníky řízení v návaznosti na zrušení rozhodnutí, k němuž vedla původní žaloba mezi těmito účastníky řízení a jehož výkon vedl k tomuto mimosoudnímu urovnání sporu.

Podpisy.